

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Sławomira Hańczewska**

Protokolant: **st. sekr. sąd. st. sekr. sąd. Monika Szulc**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Poznaniu sprawy z powództwa

B. (...) (...)w G.

przeciwko

J. K.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 128.503,18 zł (sto dwadzieścia trzy tysiące pięćset trzy złote osiemnaście groszy) z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14% w skali roku, od dnia 2 września 2016r. do dnia zapłaty.
2. Nie obciąża pozwanego kosztami postępowania, a powoda obciąża w zakresie poniesionym.

SSO Sławomira Hańczewska

UZASADNIENIE

Powód B. (...) (...)z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 128 503,18 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14 % w skali roku od kwoty 128,503,18 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że pozwany zawarł z bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. umowę kredytu gotówkowego. Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z w/w umowy kredytu została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bank S.A. w dniu 30 listopada 2012 roku. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 98 160,74 zł. Po nabyciu wierzytelności powód prowadził działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu, w szczególności dobrowolnego spełnienia świadczenia przez pozwanego. Nie przyniosły one jednak rezultatu. Na podstawie zawartej umowy kredytu gotówkowego oraz umowy sprzedaży wierzytelności powód w okresie od dnia nabycia wierzytelności do dnia 31 grudnia 2015 roku kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W związku

z nowelizacją przepisów kodeksu cywilnego, która weszła w życie 1 stycznia 2016 roku powód uprawniony jest do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, ponieważ zgodnie z postanowieniami umowy intencja stron było naliczanie odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnej. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wyniosła 30 412,44 zł. Łączna wysokość pozwanego na dzień 29 marca została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi 62 615,84 zł tytułem kapitału, 64 875,89 zł tytułem odsetek, 1 011,45 zł tytułem kosztów. Powód dokonał kapitalizacji

odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zarządzeniem Referendarza Sądowego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2016 roku pozew powoda został zwrócony z uwagi na nienależycie uiszczoną opłatę sądową od pozwu. Skargę na powyższe zarządzenie w dniu 5 maja 2016 roku wywiódł powód. Zarządzeniem Przewodniczącej z dnia 17 maja 2016 roku pozew ponownie został zwrócony, również z uwagi na nienależycie uiszczoną opłatę od pozwu. Zażalenie na zarządzenie Przewodniczącej z dnia 17 maja 2016 roku złożył powód. W wykonaniu zarządzenia Przewodniczącej z dnia 22 czerwca 2016 roku powód został wezwany do uiszczenia brakującej części opłaty od zażalenia w kwocie 1086 zł. Na zarządzenie z dnia 22 czerwca 2016 roku dotyczące wymiaru opłaty należnej od zażalenia powód również wywiódł zażalenie, które postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 sierpnia 2016 roku, sygn. akt: I Acz 1476/16 zostało oddalone. Powód ponownie został wezwany do uiszczenia brakującej opłaty od zażalenia w kwocie 1086 zł. W odpowiedzi na wezwanie, pismem wniesionym w dniu 2 września 2016 roku powód uiszczył brakującą opłatę od pozwu w wysokości 5 426 zł. Postanowieniem z dnia 30 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu umorzył postępowanie zażaleniowe wywołane zażaleniem powoda na zarządzenie z dnia 17 maja 2016 roku o zwrocie pozwu.

Uznając powództwo za zasadne żądanie pozwu referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Poznaniu wydał dnia 28 października 2016 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Sprzeciw od powyższego nakazu wniósł pozwany zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że roszczenie powoda uważa za przedawnione i wysoce zawyżone. Nadto podkreślił, że choruje na nieuleczalną chorobę P., stwierdzoną w dniu 31 maja 2011 roku. Pozwany podał, że do 2010 roku prowadzona przez niego działalność gospodarcza w postaci biur podatkowych dobrze prosperowała. Pozwany spłacał bieżące zobowiązania wobec urzędów skarbowych, ZUS-u i banków. W tym czasie pozwany otrzymał propozycję otwarcia biur podatkowych na terenie P. i wielkopolski, dlatego też zaciągnął kilka kredytów. Na początku 2012 roku sytuacja pozwanego uległa gwałtownemu pogorszeniu. Wielu klientów pozwanego wyjechało za granicę, a kilku zlikwidowało działalność gospodarczą. W 2013 roku zaczął gwałtownie pogarszać się stan zdrowia pozwanego i zawiesił on prowadzoną działalność gospodarczą. Pozwany wskazał, że obecnie toczy się wobec niego około piętnastu postępowań egzekucyjnych. Pozwany znajduje się obecnie na utrzymaniu rodziny, ma silną depresję połączoną z myślami samobójczymi.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 marca 2009 roku pozwany zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...). Bank udzielił pozwanemu na jego wniosek pożyczki

w łącznej wysokości 73 360,65 zł, a pozwany zobowiązał się do jej spłaty na warunkach wskazanych w umowie. Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w 60 ratach płatnych zgodnie z harmonogramem spłat (§ 2 ust. 1 umowy). W umowie zastrzeżono także, że oprocentowanie nominalne pożyczki wynosi 11 % i jest stałe i że nie może przekraczać stopy odsetek maksymalnych, wynoszących czterokrotności stopy kredytu lombardowego.

W przypadku gdy stopa odsetek maksymalnych byłaby niższa niż określone w umowie oprocentowanie nominalne, do naliczania odsetek za okres, w którym stopa odsetek maksymalnych byłaby niższa niż oprocentowanie nominalne, Bank mógł naliczać odsetki według obowiązującej w danym dniu stopy odsetek maksymalnych. W przypadku natomiast gdy stopa odsetek maksymalnych byłaby wyższa od oprocentowania nominalnego określonego w umowie, odsetki naliczane miały być według oprocentowania nominalnego (§ 1 ust. 6 umowy).

Z uwagi na to, że pozwany nie regulował terminowo swoich zobowiązań, poprzedni wierzyciel wypowiedział pozwanemu zawartą z nim umowę i wezwał go do spłaty należności. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 4 maja 2010 roku. Pozwany jednak w dalszym ciągu nie podejmował spłaty zadłużenia, dlatego też (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystawił w dniu 8 sierpnia 2011 roku przeciwko pozwanemu Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...). Po uzyskaniu na niego klauzuli wykonalności postanowieniem Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym P.w P. (...) z dnia 19

września 2011 roku, sygn. akt: (...) wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne, które zostało następnie w 2012 roku umorzono, nie doprowadzając do spłaty zadłużenia.

W dniu 30 listopada 2012 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, na mocy której nabył wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wobec pozwanego w łącznej kwocie 98 160,74 zł, w tym: 62 615,84 zł tytułem kapitału, 34 463,45 zł tytułem odsetek umownych naliczanych przez bank w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda, 1 081,45 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu, monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank pod dni wypowiedzenia umowy.

Pismem z dnia 31 grudnia 2012 roku bank zawiadomił pozwanego o sprzedaży wierzytelności wraz ze wszelkimi prawami z nią związanymi na rzecz powoda.

Pod dni cesji wierzytelności na konto przedmiotowej wierzytelności dokonano trzech wpłat w łącznej wysokości 70 zł w następujących dniach: w dniu 25 stycznia 2013 roku – 25 zł, w dniu 5 marca 2013 roku – 25 zł, w dniu 29 maja 2013 roku – 20 zł.

Zadłużenie pozwanego z tytułu powyższej umowy pożyczki na dzień 29 marca 2016 roku wynosiło 128 503,18 zł, w tym tytułem kapitału (należności głównej) 62 615,84 zł, tytułem odsetek 64 875,89 zł oraz tytułem innych kosztów 1 011,45 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na dzień 29 marca 2016 roku (k. 3), umowa pożyczki nr (...) z dnia 16 marca 2009 roku (k. 10 – 12), wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 roku wraz z wyciągiem z załącznika (k. 13 – 14), pismo Banku z dnia 31 grudnia 2012 roku zawierające informację o cesji wierzytelności (k. 119), informacja o przetwarzaniu danych osobowych z dnia 31 grudnia 2012 roku (k. 120), postanowienie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym P. wP. (...) z dnia 19 września 2011 roku, sygn. akt: (...) (k. 121), wyciąg z załącznika dotyczący wierzytelności pozwanego (k. 122 – 123), dane dotyczące wpłat na poczet umowy pożyczki (k. 37)

Pozwany jest osobą schorowaną. W okresie od dnia 31 maja 2010 roku do dnia 20 listopada 2014 roku pozostawał pod opieką lekarza neurologa dr hab. n.med. S. M., który rozpoznał i leczył pozwanego z powodu choroby P.. Podczas ostatniej wizyty, zaobserwowano u pozwanego spowolnienie ruchowe oraz wzmożenie napięcia mięśniowego w prawej kończynie górnej. Pozwany choruje także na nadciśnienie tętnicze oraz dnę moczanową.

D.: pismo dr hab. n. med. S. M. z dnia 3 kwietnia 2017 roku (k. 163), karta informacyjna leczenia szpitalnego pozwanego (k. 170), opinia lekarza specjalisty z dnia 1 marca 2012 roku (k. 171), opinia lekarza specjalisty z dnia 20 listopada 2014 roku (k. 90)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zwraca przy tym uwagę, że waloru dokumentu urzędowego nie należy przypisywać wyciągowi z ksiąg rachunkowych funduszu. Niemniej jednak powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osobę do tego upoważnioną i zaopatrzony pieczęcią. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie. Dane w zawarte w dokumencie pozostają natomiast w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnego dowodu, który podważałby prawdziwość danych zawartych w tym dokumencie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, i jako takie podlegało uwzględnieniu.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 128 503,18 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14 % w skali roku od kwoty 128,503,18 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W sprawie wydany został pierwotnie nakaz zapłaty, który zaskarżony został następnie przez pozwanego.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt zawarcia przez pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowy pożyczki nr (...) w dniu 16 marca 2009 roku.

Roszczenie skierowane przeciwko pozwanemu przez powoda znajduje podstawę prawną w art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kapitału wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy i wykonania świadczenia przez powoda, tj. oddania do dyspozycji kwoty kredytu. W świetle powyższego przepisu rodzi to zobowiązanie do wykonania świadczenia wzajemnego, a więc zwrotu wykorzystanych środków zgodnie z harmonogramem stanowiącym integralną część umowy. Z kolei art. 75 ust. 1 ustawy Prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

Na wstępie należało również rozstrzygnąć kwestię legitymacji procesowej powoda.

Pojęcie legitymacji procesowej oznacza materialne uprawnienie do występowania w konkretnym procesie cywilnym w charakterze strony procesowej (powodowej lub pozwanej). Innymi słowy powód musi być uprawniony do występowania z określonym roszczeniem (legitymacja procesowa czynna), a pozwany zobowiązany do jego zaspokojenia (legitymacja procesowa bierna). Legitymacja procesowa zaliczana jest do merytorycznych przesłanek postępowania cywilnego. Brak legitymacji procesowej po którejkolwiek ze stron procesu powoduje oddalenie powództwa.

W przekonaniu Sądu powód wykazał, że na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 roku zawartej z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. nabył wierzytelność z tytułu powyższej umowy zawartej z pozwanym.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Fundusz sekurytyzacyjny może nabywać wierzytelności lub prawa do świadczeń z tytułu wierzytelności i tylko w pierwszym wypadku następuje zmiana wierzyciela. Przeniesienie wierzytelności następuje według reguł określonych z art. 509 i nast. k.c.

Powód dołączył do pozwu wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z punktami § 1 ust. 1 – 2 umowy bank, na warunkach określonych w umowie, sprzedał na rzecz powoda wierzytelności w stosunku do dłużników, wynikające z zaciągniętych i nie spłaconych pożyczek, kredytów i kart kredytowych zgodnie z treścią załącznika nr 1. Z należnościami główną na powoda przeszły również wszelkie prawa z nią związane, w szczególności roszczenia

o odsetki i koszty windykacyjne wyspecyfikowane w załączniku nr 1. Powód przedłożył także wyciąg z załącznika nr 1. Wprost wynika z niego, że powyższą umową objęta była wierzytelność (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w stosunku do J. K..

W tej sytuacji należało stwierdzić, że powód wykazał, że bank skutecznie przeniósł na niego wierzytelność wobec pozwanego. Powód w sposób precyzyjny wskazał również co składa się na dochodzoną przez niego niniejszym powództwem kwotę, tj.: 62 615,84 zł tytułem kapitału (należności głównej), 64 875,89 zł tytułem odsetek oraz 1 011,45 zł tytułem innych kosztów.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował faktu, że nie wywiązał się z zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 16 marca 2009 roku i nie uregulował całego zadłużenia, gdy to, wobec wypowiedzenia umowy, stało się wymagalne. Pozwany podnosił jedynie zarzut przedawnienia roszczenia powoda oraz wskazywał na swoją trudną sytuację zdrowotną i finansową.

Sąd wskazuje, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się zupełnie chybiony. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe, w tym wynikające z umowy pożyczki ulegają przedawnieniu z upływem trzyletniego okresu przedawnienia określonego w art. 118 k.c., którego bieg rozpoczyna się w dniu, w którym roszczenie stało się wymagalne. Stosownie natomiast do treści art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; 3) przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie trzyletni termin przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu 4 maja 2010 roku, tj. w dniu kiedy roszczenie poprzedniego wierzyciela stało się wymagalne. Sąd nie uwzględnił argumentacji powoda, że termin ten został przerwany poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wystawionego przez poprzedniego wierzyciela w dniu 8 sierpnia 2011 roku, a zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 19 września 2011 roku. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku: „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).” Sąd zauważył jednak, że w 2013 roku pozwany dokonał na rzecz powoda trzech wpłat w dniu 25 stycznia 2013 roku na kwotę 25 zł, w dniu 5 marca 2013 roku na kwotę 25 zł

i w dniu 29 maja 2013 roku na kwotę 20 zł. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w orzeczeniu z dnia z dnia 21 listopada 1952 roku, sygn. akt: C 2536/52: „Częściowe wykonanie zobowiązania jest dorozumianym uznaniem wierzytelności, które przerywa bieg przedawnienia.” Podobnie, w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku sygn. akt.

I CK 133/04 Sąd Najwyższy stwierdza, iż uznanie niewłaściwe nie jest ani przyznaniem faktu, ani oświadczeniem woli dłużnika, lecz rejestracją aktualnego stanu jego świadomości, natomiast uzewnętrznienie jej przez zapłatę części długu, z mocy prawa spowodowało przerwanie biegu przedawnienia w momencie dotarcia do wierzyciela. Tym samym dokonanie przez pozwanego płatności w dniu 25 stycznia 2013 roku doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia. Trzyletni termin przedawnienia zaczął biec na nowo. Kolejne wpłaty dokonywane w dniach 5 marca 2013 roku i 29 maja 2013 roku również skutkowały przerwaniem biegu terminu przedawnienia. W oparciu o powyższe Sąd uznał więc, iż w dacie wniesienia pozwu, tj. w dniu 11 kwietnia 2016 roku roszczenie powoda z całą pewnością nie było przedawnione, bowiem ostatnia z wpłat dokonana była w dniu 29 maja 2013 roku.

Również sytuacja zdrowotna i finansowa pozwanego nie przemawiała za oddaleniem powództwa. Z istoty swojej bowiem domaganie się należnego świadczenia przez wierzyciela

z tytułu wykonania ważnie zawartej umowy nie może być uważane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Sama zaś zła sytuacja finansowa i zdrowotna strony pozwanej nie może stanowić podstawy do oddalenia powództwa

w oparciu o zasady współzycia społecznego, skoro dochodzone roszczenie wynika z zobowiązania zaciągniętego dobrowolnie przez pozwaną, a umowa stron z której dochodzone roszczenie wynika nie zawiera jakichkolwiek postanowień mogących być ocenionymi jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Sąd zaznacza, że sytuację pozwanego uwzględnił w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyliczenia, a przede wszystkim umowa kredytowa i wyciąg z ksiąg funduszu w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez niego roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Sąd miał również na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2014r., 157 j.t.), w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zd. 1 i art. 76 Konstytucji RP. Jednak analiza całokształtu materiału dowodowego w niniejszej sprawie doprowadziła Sąd do przekonania, że wskazane dokumenty są prawdziwe, a zawarta w nich treść jest zgodna z prawdą. Nadto pozwany w żaden sposób nie zakwestionował wiarygodności dokumentów, w tym wyciągu z ksiąg bankowych, prawidłowości wyliczeń, czy braku wymagalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie 1 wyroku uwzględnił roszczenie powoda i zasądził od niego dochodzoną pozwem kwotę.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pozew został w niniejszej sprawie wniesiony w dniu 2 września 2016 roku, natomiast wysokość odsetek wprost wynikała z zawartej przez pozwanego i poprzedniego wierzyciela umowy, tym samym nic nie stało na przeszkodzie aby uwzględnić roszczenie powoda w tym zakresie.

O kosztach postępowania w punkcie II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przytoczona regulacja prawna, jako przepis szczególny do wskazanego powyżej art. 98 k.p.c., winna być stosowana w wyjątkowych sytuacjach, na co zresztą wskazuje redakcja art. 102 k.p.c. Ocena, czy takie przesłanki wystąpiły powinna być zawsze dokonywana w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73). Sąd w niniejszej sprawie dopatrył się okoliczności pozwalających na nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania. Pozwany jest osobą schorowaną, choruje na chorobę P., nadciśnienie tętnicze oraz dnę moczanową. Nadto należy zauważyć, że jego sytuacja finansowa jest bardzo trudna, pozostaje on na utrzymaniu rodziny. Dlatego też Sąd nie obciążył pozwanego kosztami postępowania, a powoda obciążył w zakresie poniesionym.

SSO Sławomira Hańczewska